

< [RECENSIE MIME](#)

Bronks, Randi De Vlieghe

The happy few (12+)

RAZENDSNELLE WISSELINGEN VAN IDENTITEITEN EN GENDERS

[Annette Embrechts](#)

8 september 2021

Gezien op 3 september 2021, Tweetakt, Fort Ruigenhoek, Utrecht

Bomberjacks, badslippers en baseballcaps. Capuchons, colberts en crop tops. Lieslaarzen, lakjassen en leren broeken. Pruiken, pofmouwen en panterleggings. We kunnen het hele alfabet aan mode-items nog verder afvinken. In *The happy few* (12+) van de Vlaamse theatermaker en choreograaf Randi De Vlieghe hangt een schier onuitputtelijke garderobe aan kledingrekken,

verborgen achter negen verticale projectieschermen. Vijf performers halen daar voortdurend een nieuwe outfit vandaan. Wat volgt is een uitzinnige parade van gekke combi's met vlammende creaties.

Identiteiten en genders – of dat wat er in de haast zo snel mee te associëren valt – worden razendsnel opgetuigd en even zo snel weer afgebroken. Nog voor iemand zich met zijn nieuw verworven uiterlijk aan het publiek heeft kunnen voorstellen, wordt diegene alweer voor de microfoon of uit de spotlight weggetrokken. Alsof ze fysiek worden weggeswiped. In die zin, zou je de schermen, die naar het eind mondjesmaat volstromen, als blanco Instagramscreens kunnen zien.

Wat De Vlieghe precies met deze voorstelling, gemaakt bij Bronks (Theater voor jong publiek) in Brussel, wil zeggen over de maakbaarheid van (online) identiteiten, komt tijdens *The happy few* niet helemaal uit de verf. Hij begint met een geblokkeerd kringgesprek tussen vijf passief-agressieve types. Wijdbeens zitten ze zwijgend naast elkaar. Uitschot, zou je kunnen zeggen. Restjesmensen, betreurenswaardige havenots.

Dan beginnen zij aan hun knappe reeks verkleedpartijen. Van armband tot zonnebril, van A-lijn tot Zombielook. Uit de boxen schallen popbeats, af en toe gelardeerd met flarden barokmuziek van Henry Purcell. In anderhalf uur trekken in hoog tempo zo'n veertig typetjes voorbij. Totaal verschillend, in leeftijd, accent en sociale positie. Het is opvallend hoe snel een watervlugge profilering al bepaalde associaties oproept, over hoe succesvol ze mogelijk zijn, hoe zelfverzekerd, hoe misleidend of fake.

Heel af en toe komt er een korte ontboezeming voorbij, een flard van een trauma. Maar zwiep, daar trekt iemand alweer aan een pruik of wurmt een ander zich naar voren.

Het is een prestatie hoe snel en soepel de vijf performers van identiteit weten te wisselen. Laurence Roothoof, deels opgeleid aan de dansacademie Codarts Rotterdam, daarna aan de Toneelacademie Maastricht, beheerst iedere metamorfose tot in de puntjes. Ze schakelt alweer door terwijl ze nog aan het wisselen is van hak of legging. Eerder liet Roothoof haar fysieke expressiviteit al zien tijdens *Uniform* van Nastaran Razawi Khorosani. In België is ze inmiddels een bekende televisieactrice.

Maar ook de rest is fascinerend om naar te kijken, zoals de watervlugge, gespierde Gaspard Rozenwajn die ook nog goed kan zingen. De expressieve Jotka Bauwens, die ongrijpbaar over het podium schiet. De moeilijk peilbare Arne Luiting die het vuile aura van te nette mannen uitstraalt. En de scherp observerende Adnane Lamarti, een Brusselse danser en theatermaker van Marokkaanse afkomst.

Allemaal hebben ze duidelijk veel affiniteit met jongeren én typetjes, net als De Vlieghe zelf. In 2015 won hij met Jef Van Gestel de VSCD Mimeprijs voor het geweldige genderspel in *Voetbal op hoge hakken*, gemaakt bij het Gentse Kopergieterij. Ook die voorstelling scoorde hoog op festival Tweetakt in Utrecht, dat *The happy few* nu in een tent op Fort Ruigenhoek presenteerde als theater over het boetseren van de rauwe werkelijkheid tot instagramproomje.

Foto: Clara Hermans